

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Nieuwsbrief

Jubileumfeest Hospice Mariaweide in Domani

Tien jaar samen het leven vieren

Met een enthousiast hieperdepiep luidt dagvoorzitter Frans Pollux het symposium 10 jaar Hospice Mariaweide in, vrijdag 28 september om 14.00 uur. Het begin van een betekenisvolle viering met als thema Van

waarde blijven, voor de partners in Welzijn en Zorg en sympathisanten van het hospice.

‘Deze prachtige locatie in hartje stad had bij haar ontstaan, in 1416, een heel andere func-

tie, namelijk die van kloosterkerk. Nu is het cultuurpodium en nog steeds en opnieuw van waarde. De buitenwereld verandert, dus wij ook’, stelt Pollux.

>> Lees verder op pagina 4

De beste wensen...

Als u deze nieuwsbrief ontvangt, is het nieuwe jaar al weer een tijdje aan de gang. Toch wil ik graag beginnen met de allerbeste wensen voor u en uw dierbaren in 2019. Hopelijk een jaar waarin het goed zal gaan met u en met uw omgeving.

2018 was voor Hospice Mariaweide een bijzonder jaar. We bestonden 10 jaar en hebben dat gevierd met diverse activiteiten voor onze gasten, vrijwilligers, verpleegkundig team en netwerkcontacten. Thema van het jubileumjaar was 'Van waarde blijven'. Centraal stond de gedachte dat je moet vasthouden aan de kernwaarden van je organisatie en dat je voortdurend in ontwikkeling bent, op zoek naar het beste voor gasten en medewerkers. Over een van die kernwaarden die belangrijk zijn voor ons hospice, wil ik het graag met u hebben.

Het gaat over het thema verbondenheid of verbinding, compassie. Hoe vaak hoor je niet dat mensen behoefte hebben aan iemand die echt om je geeft, die bij jou betrokken is en bij wie je je thuis voelt. We hebben waardering voor iemand die voor je klaar staat, als je in de penarie zit, of die je helpt als het een tijd wat minder met je gaat. En dan gaat het niet om helpen uit medelijden, maar om betrokkenheid die gelijkwaardig is, compassie. De ander in zijn of haar waarde laten. Compassie is een van de belangrijkste kwaliteiten die we als mens kunnen hebben of ontwikkelen. Dus geen betutteling, geen 'ik help jou wel even mentaliteit', maar betrokkenheid vanuit gelijkwaardigheid, ongeacht verschillen in opleiding, gezondheid, status enz. Bij ons werk in het hospice laten we ons graag inspireren door de kernwaarde compassie. Waarmee we niet willen zeggen dat we dat allemaal al volledig beheersen. Volgens mij heb je een leven lang nodig om te leren hoe je vanuit gelijkwaardigheid om een ander kunt geven.

Eind vorig jaar maakten mijn vrouw en ik een reis naar Burkina Faso, een vergeten land in West-Afrika, nauwelijks bekend, arm en droog en warm, maar met ongelooflijk vriendelijke en oprechte mensen. Wij maakten deze reis samen met een echtpaar dat een aantal jaren in Burkina gewerkt heeft en kregen dus de kans om veel met Afrikanen te praten en op te

trekken. Wat mij opviel was dat Burkinese een enorm sterk familiegevoel hebben. Het individu bestaat dankzij de familie en de gemeenschap waar hij deel van uitmaakt. Heel anders dan hier in het westen waar de nadruk sterk op het individu ligt. In Burkina (en in meerdere Afrikaanse landen) staat de familie centraal. Een aantal malen hebben wij bij mensen thuis gegeten. Dan eet je gezamenlijk met een grote groep, ouders, kinderen, broers en zussen van de ouders, kleinkinderen, soms eten de burens mee of vrienden. Je pakt een bord, neemt wat eten, en schuift aan. De meest vanzelfsprekende zaak van de wereld in Burkina. De deur staat altijd open, en als er niemand thuis is, kom je gewoon een paar uur later terug. De Afrikanen noemen dit zelf Ubuntu: "Ik ben omdat wij zijn".

Volgens mij is Ubuntu de Afrikaanse variant van compassie (of omgekeerd natuurlijk). Compassie is niet eenvoudig, je moet jezelf erin trainen als het ware. Dat is een mooie uitdaging voor 2019. Niet alleen voor ons in het hospice, maar voor iedereen, thuis, op het werk, in de buurt enz. Ik wens u veel groei toe in compassie in dit nieuwe jaar.

Jan Custers

Voorzitter Jan Custers

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt twee maal in 2018 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Marlou Opheij
Christine van Heur

Fotografie Lé Giesen
en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, Marcand

Druk Drukkerij Knoop

Oplage 1.250 exemplaren

Adresgegevens

Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen

mariaweide.receptie@dezorggroep.nl

Zorg

mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur

info@hospicevenlo.nl

Website

www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Venlonaar John Steegh

‘Er viel een last van me af toen ik hier binnenkwam’

John Steegh: ‘Zullen we maar stoppen? Anders duurt het veel te lang voordat ik weer een beetje mens ben.’

Veel puf heeft hij niet meer, Venlonaar John Steegh (63), bewoner van kamer vijf van hospice Mariaweide. Op het moment van dit korte interview verblijft hij hier drie weken. Hoewel zijn longen steeds minder presteren waardoor zijn energieniveau met de dag daalt, is hij blij dat hij in Mariaweide is.

‘Er viel een last van me af toen ik hier binnenkwam. Thuisblijven was geen optie meer. Mijn vrouw werkt nog en dus was ik op doordeweekse dagen veel alleen. Eten ging thuis ook bijna niet meer. Hier in het hospice is er altijd iemand om mee te praten of die me kan verzorgen. En je voelt dat iedereen dat met liefde doet.’

Bezoek

Tot dit voorjaar was John werkzaam als ambtenaar bij de gemeente Venlo. In Mariaweide is het nu een komen en gaan

van oud-collega's. ‘Hun bezoek waardeer ik enorm. Met sommige van hen heb ik heel wat jaren samengewerkt; dan ben je méér dan collega's. Maar soms wordt het bezoek me ook teveel en moet ik mensen vragen om een andere keer terug te komen.’

John zegt niet bang te zijn voor het naderende einde. ‘Helemaal niet zelfs, ik kijk terug op een heel fijn leven en heb nergens spijt van. Het einde komt alleen vroeger dan ik altijd heb gehoopt. Ik ben in mei met pensioen gegaan; veel mensen beginnen dan aan een nieuw leven. Maar intussen heb ik er vrede mee dat het voor mij nu bijna is afgelopen. De dood hoort nu eenmaal bij het leven, net als geboren worden. Komen en gaan, dat is het leven. Ik ben daar heel nuchter in.’

Nederig

Zeker in de laatste periode van het leven is John zich er heel bewust van dat hij deel uitmaakt van een groter geheel. ‘De mens is

niet meer dan een onderdeel van de natuur, van het universum. Maar de mens meent soms dat hij boven de natuur staat. Kijk maar hoe ver het gekomen is met onze aardbol. Nu wreekt de natuur zich, tenminste zo verklaar ik het toenemend aantal natuurrampen en het extremere weer. De mens zou veel nederiger aan de natuur moeten zijn. We moeten juist respect voor haar hebben.’

Na een gesprek van een kwartier zucht John en zegt: ‘Zullen we maar stoppen? Anders duurt het veel te lang voordat ik weer een beetje mens ben.’

John Huijs

Tien jaar samen het leven vieren

De volgende spreker, Jan Custers, voorzitter Stichting Hospice Venlo, memoreert Juliette Zanders, de initiatiefneemster van Mariaweide. 'Vijftien jaargeleden verzamelde Juliette mensen om haar heen. Ze ging op zoek naar geld/sponsors en zocht contact met de Woningstichting. Vijf jaar later kwam Mariaweide tot stand in samenwerking met de Stichting Hospice Venlo, Woonwenz en De Zorggroep. In de oprichtingsfase werd er al over gesproken: Wat willen we betekenen voor de gemeenschap in Venlo en omstreken? Gastvrije zorg, ruimte, huiselijke sfeer, een bijna thuis huis bieden. De traditie komt uit Engeland. In 1967 was het Cicely Saunders, verpleegkundige en later arts, die het idee kreeg voor een verblijf waar ernstig zieke mensen in hun laatste dagen heen konden voor een menswaardig levenseinde. Ook als je ernstig ziek bent, blijf je van betekenis voor anderen. Wat nabestaanden zich herinneren, is de manier waarop naasten gestorven zijn.'

Omgeving

Zeventig gasten ontvangt Mariaweide gemiddeld per jaar. Ze worden opgevangen door professionele mensen van de Zorggroep en een gemotiveerd team van 160 vrijwilligers. Jan Custers: 'Wij zijn geen navel sturende organisatie en leggen verbinding met buiten. Veel mensen dragen Mariaweide een warm hart toe. Leveranciers, sponsors, gasten en hun familie. De vraag is: Hoe kun je als organisatie gezond blijven in de toekomst? Door nóg meer dan nu naar de omgeving te kijken. De samenwerking met VGVZ, Vereniging van Geestelijk Verzorgers, is al gegroeid. De kwaliteit van de palliatieve zorg staat in het brandpunt van de belangstelling. De kwaliteit, niet de kwantiteit willen wij uitbreiden.' Custers eindigt zijn rede met: 'De omgeving van de mens is de medemens, aldus dichter Jules Deelder. Ik hoop dat we nog lang in mekaar omgeving kunnen blijven.'

Frans Pollux, presentator.

Jan Custers overhandigt het eerste exemplaar van de gedichtenbundel aan Jan Zanders.

Kernwaarden

Marius Buiting, directeur Nederlandse vereniging van Toezichthouders in Zorg en Welzijn en ruim 25 jaar werkzaam als adviseur op het terrein van kwaliteit en zorg, komt vervolgens aan het woord. Zijn geestdriftig betoog spitst zich toe op de vraag hoe je de kernwaarden van een organisatie levend kunt houden. 'We moeten allen terug naar de bedoeling gaan. Blijven proberen de kern te raken. Daar waar het om gaat. Oprechte belangstelling in de ander, ook als dat niet wordt betaald.' Daarbij haalt Buiting een voorbeeld aan. Iemand die zijn vader begeleidt naar de röntgenafdeling in het ziekenhuis, waar men hem uitgekleeft en al een half uur laat zitten wachten. 'Dat kán toch niet!? Die regels staan haaks op wat je van binnen voelt. Maar ze denken er niet meer over na.' Zo heel anders gaat het er aan toe in een hospice, vindt Buiting. 'Als hier in Mariaweide een gast sterft, wordt er een kaarsje aangestoken. En de mensen die er bij betrokken zijn, kunnen hun gedachten opschrijven in een boek.'

Workshops

Halverwege de middag beginnen de workshops, waar de genodigden zich naar voorkeur hebben kunnen inschrijven. Een stadswandeling met Albert Lamberts, een rondleiding in het hospice door de PR groep Mariaweide, een lezing door Jan Berden (senior) over zijn familiebedrijf, Marius Buiting over de leefgemeenschap, een familielid van een gast die vertelt hoe je als familie tegen het hospice aankijkt, Anita van der Wijst over de geestelijke zorg, Marian Kessels Palliatieve zorg nu en later of een Lagerhuis debat met Frans Pollux.

Toekomstproof

In het Lagerhuisdebat gaat het over de positie van het hospice nu, en de waarde van vandaag toekomst-proof te maken. Er wordt gedebatteerd naar aanleiding van een artikel van Rob Bruntink, die als hoogleraar hospicezorg een lezing hield over de maatschappelijke taak van hospices, op uitnodiging van de Associatie van Hospice-Care Holland bij

Lezing Jan Berden over zijn familiebedrijf.

Sfeervol samenzijn in Domani.

de oratie van Saskia Teunissen. Waar is de voorlichting? Vraagt Bruntink zich af. Waarom zijn er in hospices geen thema-avonden over de dingen die met sterven te maken hebben.

Spreker Marius Buiting.

Waar is de respijtzorg? De mogelijkheid bieden aan mantelzorgers om even tot rust te komen, door de patiënt tijdelijk op te nemen. Waar is het outreachend werken? Waarom geen hospicezorg-aan-huis?

Wordt de gouden formule genoeg gedeeld? Hospices kunnen in feite als adviesbureaus gaan optreden. Ook voor mensen die nog behoorlijk fris in het leven staan en om een andere reden dan de naderende dood met de gezondheidszorg in aanraking komen. Waar zijn hospices in het debat over de laatste levensfase?

Ze zouden veel zinvolle informatie aan de maatschappij kunnen geven over wat er écht speelt in die laatste levensfase.

Hoe belangrijk vinden hospices het thuis sterven? Wordt nog bij iedere intake eerst beoordeeld of het echt niet thuis kan? Bruntink: Ik ben benieuwd in hoeverre het ideaal op dit punt recht overeind staat, of reeds verwaterd is. Over al deze prikkelende vragen/stellingen gaan afgevaardigden van de VPTZ (Vrijwillige Palliatieve Terminale Zorg), een VVD-gemeenteraadslid, een medewerker

Van waarde blijven

*We traden in de sporen
van die de waarden dragen.
Maar toen de sneeuw ging smelten
zagen wij die sporen meer en meer
vervagen.*

*De dorre takken herinnerden
aan bloei van gene dagen.
Maar toen de sneeuw ging smelten
zagen wij de knoppen nieuwe
waarde in zich dragen.*

van de Zorggroep, en de contactpersoon en verpleegkundigen van Mariaweide met elkaar in gesprek.

Gedichtenbundel

Na de workshops presenteert teamleider Christine van Heur de vernieuwde website van Mariaweide. Voorzitter Jan Custers overhandigt het eerste exemplaar van de bundel met gedichten en foto-impressies die vrijwilligers samen maakten aan eregast Jan Zanders, de weduwnaar van Juliette. Met een ontspannen samenzijn in de foyer eindigt de leerzame middag.

Verrassing

Enkele uren later druppelen tal van gasten de grote zaal van Domani binnen, waar feestelijk gedekte tafels uitnodigen om aan plaats te nemen. Na opnieuw presentaties van voorzitter Jan Custers en Marius Buiting en gerechten die zowel het oog als de smaakpapillen strelen, is het Nienke Nasserian Nillesen die voor een verrassing zorgt. De jonge Venlose mezzosopraan die uit een

Wandeling door het Kloosterkwartier.

Workshop "Palliatieve Zorg, nu en later".

Masai familie komt met liefst 34 broers en zussen, blijkt over een repertoire van opera tot jazz, chanson en luisterlied te beschikken. Haar optreden en stem zijn spectaculair. Nienke steelt gewoonweg de show!

Voordat de viering ter gelegenheid van het tienjarige bestaan wordt afgesloten, kunnen de gasten een promotiefilmpje zien waarin de belangrijkste gevoelens en momenten uit het werk van Mariaweide zijn vastgelegd. Beelden waarbij je een speld kunt horen vallen én traantjes worden weggepinkt. Toch wordt het feest afgesloten met een lach...

In de foyer wachten namelijk verleidelijke nagerechten, waardoor opnieuw geanimeerde gesprekken ontstaan. Pas in de late uurtjes komt er een einde aan deze feestelijke dag. Een dag die zondermeer het predicaat gouden randje verdient.

Helma Cremers

Presentatie in Hospice Mariaweide en Workshop Geestelijke Zorg.

Nieuwe website Mariaweide

alle onderwerpen

*Welkom bij Hospice Mariaweide.
Hoe kunnen wij u helpen?*

Geef hiernaast uw keuze aan:

ik zoek informatie over verblijven in het hospice

ik zoek informatie over vrijwilligerswerk

ik zoek andere informatie over Mariaweide

Mariaweide

Altijd een open deur voor familie en vrienden. Samen lachen en huilen. Met de beste zorg en ondersteuning.

contact

Hospice Mariaweide in Venlo is een kleinschalige, huiselijke zorgvoorziening

Hospice Mariaweide heeft 1 december haar nieuwe website gelanceerd, de site bevat informatie en filmpjes en mooie verhalen van bewoners, bezoekers en vrijwilligers door de jaren heen. Neem eens een kijkje op www.hospicevenlo.nl

Tegenslagen en 'ellendigen, hygiënischen toestand'

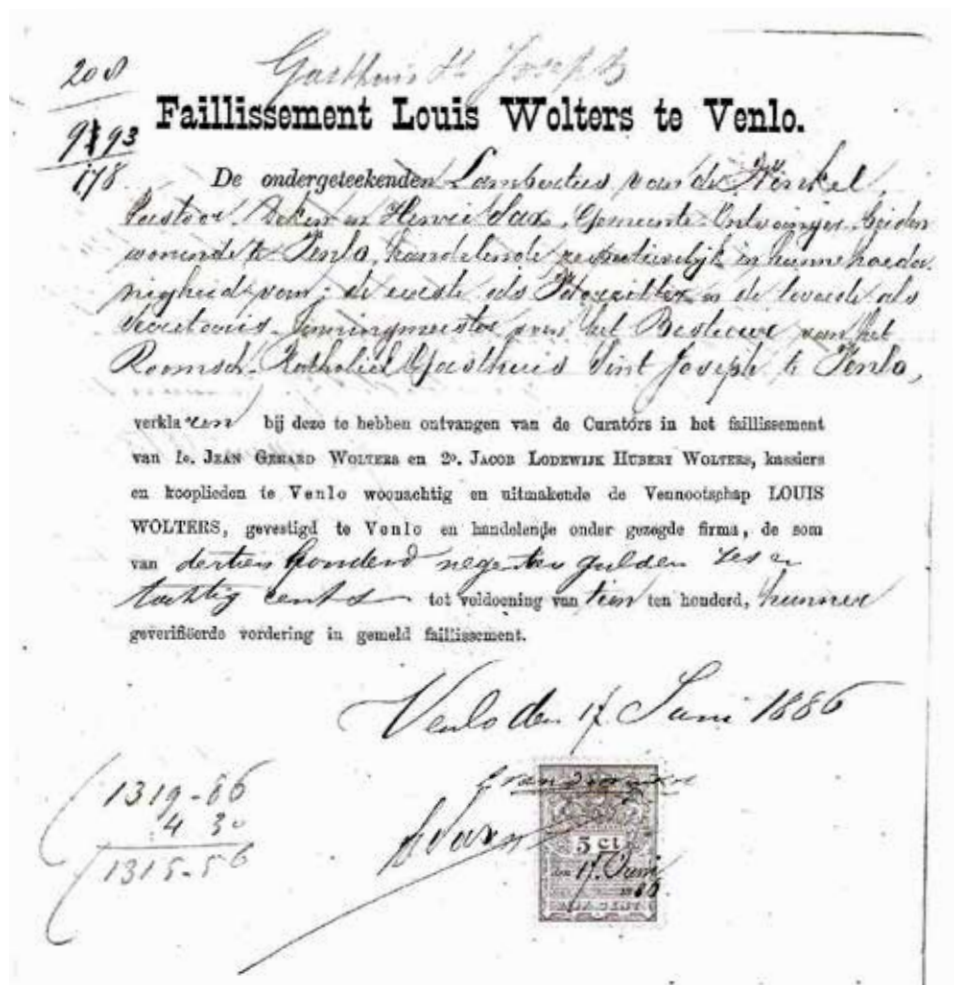
In de vorige aflevering hebben we het gehad over het reilen en zeilen van het Armbestuur tijdens de late zeventiende en eerste decennia van de achttiende eeuw. De stichting van een ziekenhuis in Venlo, in 1861, kwam al eerder aan bod. Beide instellingen zullen het jaar 1882 met zwarte letters in hun verslagen hebben opgenomen, want beide instellingen verloren toen een fors deel van hun tegoed op de bank, de Woltersbank in Venlo, officieel geheten de Firma Louis Wolters. Ook een andere instelling, die steun verleende aan hulpbehoevenden, de Weldadige Stichting van Heutz, zag een flink deel van zijn kapitaal verloren gaan.

Het ziekenhuis raakte circa 10.000 gulden kwijt (ter vergelijking: de burgemeester had een jaarsalaris van 1100 gulden en een arbeider verdiende vijf cent per uur), het Armbestuur circa 31.000 gulden en de Weldadige Stichting van Heutz ongeveer 76.000 gulden.

Het was een pijnlijk faillissement, niet alleen voor de ruim duizend particuliere gedupeerden, maar ook voor de tientallen overheden, bedrijven en instellingen, die bij de Woltersbank hun geld hadden staan. Het faillissement was minstens zo dramatisch voor de familie Wolters zelf, die in één klap alles kwijt raakte; van zeer vermogende familie tot armlastig. En het was des te pijnlijker, omdat een der beide bankiers Wolters, Jacques, voorzitter was van het Armbestuur en bestuurslid van het ziekenhuis, terwijl de andere bankier, zijn broer Jean, voorzitter was van de Weldadige Stichting van Heutz.

Pas zestien jaar na het faillissement konden de drie curatoren rekenschap afleggen: de schuldeisers kregen, verdeeld over drie uitbetalingsrondes, nog geen kwart van hun tegoed uitbetaald. Het zou in dit kader te ver voeren om over de oorzaak van het faillissement van de Woltersbank te schrijven, maar heel in het kort: vooral door verkeerde investeringen in een papierfabriek in Roermond, die overigens kort daarvoor failliet was gegaan, ging de Venlose Woltersbank ten onder.

En juist in die jaren, dat de bank failliet ging, was er in Venlo van alles mis met de gezondheid. De geneesheren in die tijd, zeg vanaf

Bij de eerste twee uitbetalingsronden, in resp. 1886 en 1888 kreeg het ziekenhuis beide keren 1319,86 gulden minus kosten van 4,30 gulden uitgekeerd en in 1897 nog eens 485,72 gulden, in totaal nog geen kwart van de 13.198,60 gulden tegoed.

1861 tot circa 1930, kwamen handen tekort om de benodigde zorg te kunnen bieden. Doktoren als Carel Blumenkamp, Goossens, Van de Loo, Wolters, Dubois (Victor en Eugène), Janknecht en Receveur deden wat ze konden, evenals de Zusters van Liefde, maar vaak stonden zij machteloos.

Een brief van de Geneeskundige Raad voor Noord-Brabant en Limburg van 4 juli 1884 spreekt boekdelen:

Herhaaldelijk heeft de gezondheidstoestand Uwer gemeente het onderwerp uitgemaakt van besprekingen in onze vergaderingen. Niettegenstaande de Inspecteur en de Adjunct inspecteur al het mogelijke doen om den ellendigen, hygiënischen toestand, waarin Uwe gemeente verkeert, te doen veranderen, sluit het Geneeskundig Staatstoezicht nog steeds af op den onwil

van Uwe zijde in het volledig opvolgen der aan de hand gedane middelen; verbeterde afvoer van water, zuiver houden van de bodem, riolen en goten, opruimen van de onreinheid op straten, het vervoer van meststoffen, afsluiting van slecht watergevend pompen, naleving van de epidemiewet. De Geneeskundige Dienst stelde, dat het aantal artsen in Venlo voldoende was, maar het is echter de vraag of deze artsen veel hebben kunnen uitrichten tegen de vloedgolf van epidemische ziekten, die de bevolking over zich heen liet gaan.

Daarover de volgende keer meer.

Albert Lamberts

Er is een tijd voor alles...

U kent misschien die prachtige tekst over de tijd. Hij wordt vaak gebruikt bij vreugdevolle én bij verdrietige gebeurtenissen, bij bruiloften en begrafenis. Het is de bekende tekst uit het boek Prediker in het Oude Testament. De tekst begint met: 'Alles heeft zijn uur, alle dingen hier op aarde hebben hun tijd'. En dan volgt er een opsomming van allerlei tegenpolen in ons leven. Ik noem er een paar: 'er is een tijd van geboren worden en een tijd om te sterven, een tijd van planten en een tijd van oogsten, een tijd van lachen en een tijd van huilen, een tijd om te omhelzen en een tijd om van omhelzen af te zien, een tijd van ...' en zo gaat het door. Je zou het rijtje kunnen samenvatten met: er is een tijd van lief en een tijd van leed.

En dat is ook zo. In ieder leven is er lief én leed. Het is nooit alleen maar lief en ook nooit alleen maar leed. Sommigen lijken wel erg veel lief te krijgen en anderen erg veel leed. Maar dat is betrekkelijk, want het lief zit soms alleen aan de buitenkant. Het gaat dan ogenschijnlijk goed; er is rijkdom en lichamelijke gezondheid, maar soms broeit er onder de oppervlakte veel leed. Het oude spreekwoord zegt het: ieder huisje heeft zijn kruisje.

En is het soms alleen maar leed? Sommige mensen krijgen erg veel ellende op hun bordje; het lijkt niet op te houden. Maar ook hier moeten we goed toekijken, want onder

al het leed, kan er ook veel lief schuilgaan. De onverwachte glimlach van iemand die zwaar ziek is, kan het donker ineens totaal oplichten. Het lijkt dan of het lief in het leed naar boven komt. Natuurlijk wil ik daarmee niet het lijden te kort doen, dat sommigen moeten doormaken. Ik wil maar zeggen, dat er in het leed soms veel lief kan schuilen. Naast bovengenoemde glimlach nog een voorbeeld: ineens kunnen families zich realiseren hoeveel men van elkaar houdt, wanneer een van hen moet gaan sterven. In al het leed kunnen oude vetes en irritaties smelten als sneeuw voor de zon. Ineens is er tijd voor begrip waar er vroeger alleen maar onbegrip was. Ineens is er een tijd van omhelzen in plaats van om van omhelzen af te zien. Lief en leed komen niet alleen achter elkaar voor in het leven, maar ook heel vaak tegelijkertijd.

De tekst uit het boek Prediker eindigt (vrij vertaald) zo:

"Ik heb gezien wat de mensen allemaal gegeven is om zich mee bezig te houden; en alles wat er is, is goed in zijn eigen tijd. Mij is gebleken dat er voor de mensen niets beters is weggelegd dan proberen tevreden te zijn en op het goede dat het leven biedt, uit te zijn. Want er valt niets aan toe te voegen en er gaat niets af, van de maat die ons is gesteld."

Het lijkt of de schrijver vrede heeft met het feit dat het leven lief én leed meebrengt. Hoe graag zouden we willen, dat het alleen maar lief was. Maar naast het lief is er leed of we willen of niet. En vroeg of laat komen we er mee in aanraking. De schrijver van het boek Prediker lijkt ons te zeggen er maar vrede mee te hebben dat ons leven uit de twee polen, bestaat: lief en leed. Door dat te accepteren als de maat die ons is gesteld, komen we tot echt leven in het juiste midden tussen het lief en het leed.

Ik wens ons toe dat we in het nieuwe jaar 2019, lief en leed hun tijd gunnen en waar er leed is, steeds op zoek gaan naar het lief. Ik wens u een liefde-vol 2019.

Roel Hekking, geestelijk verzorger

Reacties zijn welkom op roel@hekking-essentie.nl

Sponsoren

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunen Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support en hoopt dat velen zullen volgen. Voor de jaarlijkse exploitatie is veel geld nodig. Zonder de hulp van sponsors, donateurs en subsidiegevers kan het hospice eenvoudigweg niet bestaan.

Verder zijn wij erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur. Stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo **Mariaweide**

